

KERSTMIS

door M. C. VAN OVEN—VAN DOORN.

met illustraties van SIJTJE AAFJES.

„Wie van jullie wil nog even een boodschap voor me doen, jongens?”

„Waar naar toe?” vraagt Joost voorzichtig.

„Naar Koelewijn; ik ben bang dat er met de Kerstdagen niet genoeg boter in huis zal zijn, en nu zou ik zoo graag willen dat jullie nog even een pond voor me ging halen.”

Joost trekt de wenkbrauwen hoog op. Naar Koelewijn; dat is bijna drie kwartier loopen over den straatweg, en dan nog drie kwartier terug. Heel veel zin heeft hij er niet in.

„Kom, jongen, heeft de vakantie je wat lui gemaakt?”

„Och nee moeder, maar 't is zoo'n eind.”

„Ik dacht juist dat een flinke wandeling jullie zou opfrisschen. 't Is al bijna half drie, en jullie hebt al den heelen middag in huis rondgehangen.”

Willy, ruim een jaar jonger dan zijn broertje, kijkt op uit zijn boek. Hij heeft den heelen morgen vader achterna geloopt, om hem te helpen in de bollenschuren, en vader heeft toen met den tuinman over „het boompje” gepraat. Als er zoo tegen Kerstmis over een boom gepraat wordt, moet je al heel dom zijn om niet te begrijpen wat voor een boom dat is, vindt Willy, en hij snapt heel goed dat moeder hen niet alleen naar de stad stuurt om boter te halen, maar ook om haar twee jongens een goed uurtje kwijt te zijn.

Willy geeft zijn broer een knipoogje; „Joost, kom maar mee. Mogen we de slee meenemen, moeder, en mogen we door het bosch gaan?”

„Ja zeker.”

Willy's boek klappt dicht, en hij loopt naar de gang om zijn jas aan te trekken.

„Denk er aan, de wollen dassen om en de ijsmutsen op!” roept moeder hem na, en zij herhaalt de boodschap bij Koelewijn nog even voor Joost. „Een pond boter, en hier is geld om te betalen.”

En moeder loopt nog even mee naar de gang en bij de open voordeur blijft ze de jongens staan nawuiven; dan gaat ze gauw naar binnen, want er is vanmiddag nog veel te doen.

Over 't besneeuwde tuinpad loopen de jongens naar 't schuurtje, waaruit ze samen de slee te voorschijn halen. Een mooie, nieuwe slee; de blinkende verf heeft door de sledetochtjes van de laatste dagen nog maar weinig geleden. Joost slaat het touw, dat in 't schuurtje aan een spijker hangt, over zijn schouder, om straks de slee te kunnen trekken. En dan duwen ze de slee het tuinhekje uit, en ze staan op den weg.

„Wie mag er 't eerst in?”

Hoog en helder klinkt Willy's stem door de stille winterlucht.

„Jij, want ik heb zulke koude voeten en dan kan ik ze eerst flink warm loopen.”

Dof klinken de voetstappen van Joost en snel glijdt de slee over den platgetrapten weg.

„Jongens, dat gaat er fijn doorheen!”

Joost matigt zijn vaart w;t; hij is buiten adem. „Straks, in 't bosch, zal 't wel langzamer gaan, de sneeuw ligt er bijna een voet dik!”

„Toch prettiger om door 't bosch te gaan dan over den straatweg, vind je niet?”

„Natuurlijk. Leuk is 't, al dat wit om ons heen.”

Joost blijft even staan om rond te kijken.

„En dan dat flauwe winterzonnetje er op.” „Vooruit Willy, nu mag jij eens duwen.”

„Best.” En Willy trekt zijn ijsmuts nog wat verder over de ooren; in een slee zitten is nu eenmaal een tamelijk koud werkje.

Ze loopen nu langs den boschrand en in de verte zie je de stad, met donkere kerktorens in de grijze winterlucht.

Zoo nu en dan blijft Willy even staan, want zijn vingertoppen zijn zoo koud, hij moet telkens even in zijn handen blazen. Maar zijn wangen gloeien, en ook Joost heeft een kleur als een bellefleur.

„Kom kerel, schiet nu op; wil ik weer eens duwen?”

Nu slaan ze het boschpad in. Heelemaal licht en vroolijk is het bosch; dat komt door de late middagzon, die nog even tintelt op de witte sneeuw.

De sneeuwlaag is hier veel dikker en er hebben nog maar weinig mensen over geloopt. Het duurt niet lang of Joost begint het flink warm te krijgen.

„Houd het touw eens vast, Willy, dan zal ik trekken, misschien gaat het dan wat gemakkelijker.”

Maar 't blijft zwaar werk, en zoo nu en dan moeten de jongens samen trekken om de slede voort te krijgen.

„Krijg je 't warm, Joost?”

„Nou! 'k Zou best mijn jas willen uittrekken!”

„We zijn er haast,” zegt Willy, „'k hoor de tram al rijden, luister maar.”

Ja, daar klinkt in de verte de klingelende trambel, en nu dringen ook andere stadsgeluiden tot hen door. Nog een minuut of acht . . . en ze staan in den winkel van Koelewijn, die de boter voor ze inpakt en er een touwtje omknoopt met een groote lus. „Alsjeblieft jongeheeren,” zegt Koelewijn, wiens wit jasje wel roze lijkt door het schijnsel van de rood-omkapte Kerstlampjes in zijn winkel. „Even snoepen?”

Als de jongens weer buiten staan, hebben ze ieder een kolossale ulevel in den mond, die het spreken bijna onmogelijk maakt. Zwijgend wordt de terugtocht aangevaard, en samen trekken ze de slee voort door de drukke winkelstraat, waar van de sneeuw niet veel meer is overgebleven dan een bruine modderpap. Op 't plein gaat het beter, daar is de sneeuw vastgevroren. Vlug gaat 't er overheen, totdat Willy uitglijdt en vrij hard op zijn knie terecht komt. Het doet pijn, en Willy koelt zijn boosheid op Joost, die met de slee nog even is doorgehield.

„Flauwe knul, houd dan toch even stil als je merkt dat ik val.”

„Ik merkte 't niet zoo gauw,” zegt Joost verontschuldiging; „heb je je pijn gedaan?”

„'t Gaat nogal,” zegt Willy, en hij wrijft even met zijn hand over zijn knie; „een beetje geschaafd denk ik.”

„Ga maar op de slee zitten, dan zal ik wel duwen,” zegt Joost goedig, en even later zijn ze weer in 't bosch. 't Begint er al zoo'n beetje schemerig te worden. Effen grijs is de lucht, en zonnenschijn is er heelemaal niet meer. Stil en donker en hoog staan de boomstammen op den witten grond.

„Als 't nog een beetje donkerder was, zou je hier best kunnen verdwalen,” zegt Willy geheimzinnig, „je kunt bijna niet zien waar het pad is.”

Hij weet zelf heel goed dat het onzin is. Het bosch is maar heel klein. En Joost en Willy, die in de stad op school gaan en iederen dag heen en weer stappen, kennen het boschpad zóó goed dat het bepaald een onmogelijkheid voor ze zou zijn om verkeerd te loopen. Maar het is wel leuk om er eens over te denken wat je zoudt doen als je eens écht verdwaalde.

Joost geeft geen antwoord. Hij begint moe te worden, want hij heeft de slee nu al zoo lang geduwd. En 't is net of hij hoe langer hoe langzamer vordert.

„Kom, duw jij nu maar weer eens,” zegt hij wat kregel, omdat Willy 't niet uit zichzelf aanbiedt.

Willy heeft er niet veel zin in; hij zit juist zoo gezellig over zijn verdwaalde reizigers te soezen. „Straks,” zegt hij.

„Kom, wees nu niet flauw, ik mag er toch even goed op zitten als jij zou ik denken, de slee is toch van ons samen.”

„Welnee, de slee is van mij,” plaagt Willy; „grootvader heeft hem mij toch met mijn verjaardag gestuurd.”

„Zeker, maar met de boodschap er bij dat het een cadeau voor ons samen was en dat het ook voor mijn verjaardag meetelde.”

„Juist meneertje, maar ik ben 11 November jarig geweest, dus mijn helft is van

mij, maar jij bent pas 20 Januari jarig, en jij krijgt jouw helft dus op 20 Januari."

Joost voelt zich driftig worden. Hij draait zich om en bukt zich, en voor hij 't weet heeft hij al een paar sneeuwballen in zijn hand om er Willy mee te gooien. En Willy springt uit de slee en gooit terug, hard lachend, omdat Joost zoo boos geworden is om zijn plagerij. Misschien zou Joost ook wel zijn gaan meelachen, maar opeens voelt hij iets hard tegen zijn oor.

„Dat is gemeen! Jij gooit met stenen!"

„Niewaar," zegt Willy, toch wat verschrikt door die booze uitval.

„Welwaar, en 't kan mij verder niks schelen en ik ga naar huis. Zie jij zelf maar hoe jij **jouw** slee thuis-krijgt, man!"

En Joost stopt allebei zijn handen in zijn zakken en loopt haastig verder, zonder naar Willy en de slee om te kijken.

Even blijft Willy be-teuterd staan; het is heusch zijn bedoeling niet geweest om met stenen te gooien; hij heeft zelf ook iets hard gevoeld, maar als hij ge-weten had dat het een steen was, dan zou hij er Joost heusch niet mee gegooit hebben!

Hij zucht eens, en dan volgt hij Joost, de slee achter zich aantrekkend. Wat is het toch verschrikkelijk vervelend om altijd te kibbelen en zoo gauw boos op elkaar te worden. Bijna geen dag gaat er voorbij of ze hebben ruzie met elkaar, en altijd om niets. Daarom wordt Joost ook zoo gauw driftig? En zijn knie, die hij daar straks heelemaal niet meer voelde, begint nu ook weer pijn te doen, en Joost laat hém maar alleen met die slee zeulen...

Joost kijkt niet om en stapt door. Hij hoort de slee over de sneeuw glijden, dicht bij, maar hij wil niet omkijken. Echt flauw is 't van Willy, zoo vroolijk zijn ze van-middag uitgegaan en altijd komt Willy met zijn flauw geplaag de stemming bederven. Hij wéét toch immers dat Joost nu eenmaal gauw boos wordt! Waarom begint hij dan altijd en eeuwig wéér?

Zwijgend loopen de twee broertjes voort, en 't lijkt wel of ze nu pas merken hoe stil het bosch is. Zacht kraakt de sneeuw waar ze loopen, maar verder is alles wit en stil, en een fijne sneeuwjacht dwarrelt voor hen uit.

Nu zijn ze 't bosch door, en ze loopen verder langs den boschrand, Joost links van het pad, met zijn handen in zijn zakken; rechts Willy, sjouwend met de slee.

Achter hen ligt de donkere stad met zijn flikkerende lichtjes, maar de jongens kijken er niet naar. Willy kijkt naar 't oor van Joost, dat gloeiend rood ziet, en Joost kijkt even om naar Willy, die telkens zijn knie wrijft.

Maar geen van beiden willen ze iets zeggen, en stil loopen ze verder tot ze eindelijk thuis zijn. Joost duwt tegen het tuinhekje, dat knarsend opengaat.

En nu zitten ze in de huiskamer, dicht bij de tafel, met vader en moeder; en ze kijken naar het Kerstboompje met de stralende kaarsenlichtjes en de kleurige versiersels tusschen de groene takken.

Allebei hebben ze een groot stuk tulband voor zich, en een kop warme melkchocolade, maar dit alles blijft onaangeroerd; ze kijken alleen naar het boompje, naar de zachtgele kaarsvlammetjes en de witte kerstmanneltjes en de glinsterende sneeuwvogeltjes en de kristallen ijspegels.

En opeens gebeurt er iets wonderlijks; want terwijl Willy naar het Kerstboompje kijkt, is het juist alsof een van de kleine witte Kerstmanneltjes uit de groene takken springt en hem op den schouder wipt, en hem in 't oor fluistert dat het toch het rechte niet geweest is, daarstraks, toen ze zoo boos terugkeerden door het sneeuwbosch. Dat het toch eigenlijk niet erg aardig was om niet uit de slee te willen, toen Joost hem al zoo lang geduwd had. Is het heusch zoo heel erg geweest met die knie, en was het erg grappig om zoo plagerig tegen Joost te zeggen dat de slee alleen van hém was, van Willy?

En ook Joost kijkt zóó lang naar de brandende kaarsjes dat het wel lijkt alsof al de lichtjes voor zijn oogen beginnen te flikkeren. En ook aan hém heeft het Kerstboompje iets te vertellen. Hij is nu immers bijna tien jaar, en nog altijd wordt hij dadelijk boos om de kleinste plagerij. Hoe dom toch! Als hij zich hier bij het Kerstboompje nu eens voornam om niet zoo gauw driftig te worden? Zou dat niet helpen? Het is toch immers niets voor Willy om met opzet een steen tegen Joost z'n oor te gooien? En toch heeft hij zijn broertje alleen de slee naar huis laten trekken, heel den langen weg over het sneeuwpad.

„Kom jongens, laat de chocolade niet koud worden en eet eens een stukje tulband!”

Ze schrikken allebei op, en Joost wrijft met zijn hand over zijn gloeiende ooren.

„Doet je oor nog pijn, Joost?” vraagt Willy.

„Nee hoor,” zegt Joost, „al lang niet meer. Voel jij je knie nog, Willy?”

„Nee.”

En de twee broertjes kijken elkaar aan en ze lachen.

